

Presidentti Thomas S. Monson

Rakkaus ei koskaan katoa

Sen sijaan että olisimme tuomitsevia ja arvostelevia toisiamme kohtaan, olkoon meillä Kristuksen puhdasta rakkautta kanssakulkijoitamme kohtaan tällä matkalla elämän halki.

Tänä iltana sielumme on riemuinut ja kurkottanut kohti taivasta. Meitä on siunattu kauniilla musiikilla ja innoitetuilla sanomilla. Täällä on Herran Henki. Rukoilen, että Hänen innoituksensa on kanssani nyt kun jaan kanssanne joitakin ajatuksiani ja tunteitani.

Aloitin lyhyellä tarinalla, joka havainnollistaa sitä, minkä haluaisin tehdä selväksi.

Nuoripari Lisa ja John muuttivat uudelle asuinalueelle. Eräänä aamuna heidän ollessaan aamiaisella Lisa katsoi ulos ikkunasta ja näki naapurinsa ripustavan pyykkiään ulos kuivumaan.

”Tuo pyykki ei ole puhdasta!” Lisa huudahti. ”Naapurimme ei osaa pestä vaatteita puhtaaksi!”

John katseli sivusta mutta oli vaiti.

Joka kerta kun naapuri ripusti pyykkiään kuivumaan, Lisa huomautti samasta asiasta.

Joitakin viikkoja myöhemmin Lisa yllättyi, kun hän ikkunasta vilkaistessaan näki putipuhdasta pyykkiä kuivumassa naapurinsa pihalla. Hän sanoi miehelleen: ”Katso, John – hän on viimeinkin oppinut pesemään kunnolla! Kuinkahan hän sen teki?”

John vastasi: ”Kulta, minulla on sinulle vastaus. Sinua kiinnostanee tietää, että nousin tänä aamuna varhain ja pesin meidän ikkunat!”

Haluaisin tänä iltana kertoa teille joitakin ajatuksia siitä, kuinka me suhtaudumme toisiimme. Katselemmeko me ikkunasta, joka kaipaa pesua? Tuomitsemmeko, vaikka emme tunne kaikkia tosiasioita? Mitä me näemme, kun katsomme muita? Mitä arvioita me teemme heistä?

Vapahtaja sanoi: ”Älkää tuomitko.”¹ Hän jatkoi: ”Kuinka näet roskan veljesi silmässä, mutta et huomaa, että omassa silmässäsi on hirsi?”² Tai toisin sanoen miksi näet likaisen pyykin naapurisi talossa, mutta et huomaa, että omassa talossasi on likainen ikkuna?

Kukaan meistä ei ole täydellinen. En tunne ketään, joka väittäisi olevansa sellainen. Ja silti jostakin syystä ja omista epätäydellisyyksistämme huolimatta meillä on taipumus osoitella niitä toisissa. Me arvostelemme heidän tekojaan tai tekemättä jättämisiiään.

Emme voi mitenkään tuntea sellaisen ihmisen sydäntä, aikeita tai olosuhteita, joka kenties sanoo tai tekee jotakin, mistä löydämme arvostelun

aihetta. Siksi käsky: ”Älkää tuomitko.”

Tällaisessa yleiskonferenssissa 47 vuotta sitten minut kutsuttiin kahden toista apostolin koorumiin. Palvelin siihen aikaan yhdessä kirkon yleisistä pappeuskomiteoista, ja siksi istuin – ennen kuin nimeni esitettiin hyväksyttäväksi – tuon pappeuskomitean muiden jäsenten kanssa, kuten minulta odotettiin. Vaimollani ei kuitenkaan ollut aavistustakaan siitä, minne mennä, eikä ketään, jonka kanssa hän voisi istua, eikä hän itse asiassa löytänyt tabernaakkelista istumapaikkaa. Eräs rakas ystävämmä, joka kuului yhden apujärjestön pääneuvottelukuntaan ja joka istui neuvottelukunnan jäsenille varatulla alueella, pyysi sisar Monsonia istumaan viereensä. Tämä nainen ei tiennyt mitään kutsumisestani – mistä ilmoitettaisiin pian – mutta hän näki sisar Monsonin, huomasi tämän hämmennyksen ja tarjosi tälle kohteliaasti istumapaikkaa. Rakas vaimoni oli helpottunut ja kiitollinen tästä ystävällisestä eleestä. Istuutuessaan hän kuitenkin kuuli selkäänsä takaa äänekkään kuiskauksen, kun yksi tämän neuvottelukunnan jäsenistä ilmaisi ympärillään oleville ärtymyksensä siitä, että toinen hänen neuvottelukuntansa jäsen uskalsi kutsua ”ulkopuolisen” istumaan tälle vain heille varatulle alueelle. Hänen epäyhtävällistä käytöstään ei voinut puolustella mitenkään, olisipa sinne kutsuttu *kuka hyvänsä*. Mutta voin vain kuvitella, miltä tuosta naisesta tuntui, kun hänelle selvisi, että ”tunkeilija” oli uusimman apostolin vaimo.

Emme ole taipuvaisia tuomitsemaan vain muiden tekoja ja sanoja, vaan monet meistä arvostelevat ulkoista olemusta: vaatetusta, hiustyyliä, kokoa. Lista jatkuu aina vain.

Monta vuotta sitten eräässä valtakunnallisessa lehdessä julkaistiin klassinen kertomus tuomitsemisesta ulkoisen

olemuksen perusteella. Se on tosiker-
tomus – sellainen, jonka olette kenties
kuulleet, mutta joka kannattaa toistaa.

Mary Bartels -niminen nainen asui
aivan vastapäätä sairaalan sisäänkäyn-
tiä kadun toisella puolella. Hänen
perheensä asui ensimmäisessä kerrok-
sessa ja vuokrasi yläkerrosten huo-
neita sairaalan avohoitopotilaille.

Eräänä iltana todella kauhean
näköinen vanha mies tuli ovelle kysy-
mään, olisiko hänelle paikkaa, missä
voisi viettää yön. Hän oli kumarainen
ja kuihtunut ja hänen kasvonsa olivat
turvotuksesta vinot – punaiset ja veres-
tävät. Hän sanoi etsineensä yösjaa
puolestapäivästä asti siinä onnistu-
matta. ”Johtuu varmaan kasvoistani”,
hän sanoi. ”Tiedän, että ne näyttävät
kauheilta, mutta lääkäriini sanoo, että
ne voivat kenties parantua muutaman
lisähoitokerran jälkeen.” Hän antoi
ymmärtää, että nukkuisi mielellään
vaikka keinutuolissa kuistilla. Jutelles-
saan miehen kanssa Mary oivalsi, että
tällä pienellä vanhalla miehellä oli pik-
kuruisessa kehossaan valtava sydän.
Vaikka huoneet olivat täynnä, Mary
kehotti miestä odottamaan tuolissa,
niin hän etsisi tälle nukkumapaikan.

Nukkumaanmenon aikaan Maryn
aviomies petasi miehelle pukkisängyn.
Maryn käydessä aamulla huoneessa

vuodevaatteet oli taiteltu siististi ja
mies oli ulkona kuistilla. Mies kiel-
täytyi aamiaisesta, mutta juuri ennen
linja-autolle lähtöään mies kysyi,
voisiko hän palata seuraavan kerran,
kun hän tulisi hoitoon. ”En ole teille
yhtään vaivaksi”, hän lupasi. ”Voin
nukkua oikein mainiosti tuolissa.”
Mary vakuutti hänelle, että hän oli
tervetullut uudestaan.

Usean vuoden ajan vanha mies,
joka oli ammatiltaan kalastaja, kävi
hoidoissa ja yöpyi Maryn kotona. Hän
toi aina lahjaksi meren antimia tai
vihanneksia puutarhastaan. Muulloin
hän lähetti postissa paketteja.

Saadessaan näitä huomaavaisia lah-
joja Mary ajatteli usein, mitä hänen naa-
purinsa oli sanonut, kun ruma, kuma-
rainen vanha mies oli sinä ensimmäi-
senä aamuna lähtenyt hänen luotaan.
”Otitko sinä sen kamalan näköisen
miehen teille eilen illalla? Minä käännyn-
tin hänet pois. Voit menettää asiakkaita
majoittamalla sellaisia ihmisiä.”

Mary tiesi, että he *olivat* kenties
menettäneet asiakkaita muutaman
kerran, mutta hän ajatteli: ”Jos he vain
olisivat tunteneet hänet, niin ehkä hei-
dän olisi ollut helpompaa kestää omat
sairautensa.”

Miehen kuoltua Mary oli käy-
mässä erään ystävän luona, jolla oli

kasvihuone. Katsellessaan ystävänsä
kukkia hän pani merkille kauniin kul-
lanvärisen krysanteemin, mutta ihmet-
teli sitä, että se kasvoi kolhiintuneessa,
vanhassa, ruosteisessa ämpärissä.
Hänen ystävänsä selitti: ”Minulta lop-
puivat ruukut, ja koska tiesin, kuinka
kaunis tästä tulisi, ajattelin, ettei sitä
haittaisi, vaikka se alkaisi kasvaa tässä
vanhassa sangossa. Se on siinä vain
vähän aikaa, kunnes voin istuttaa sen
ulos puutarhaan.”

Mary hymyili kuvitellessaan aivan
samanlaista tilannetta taivaassa. ”Tässä
on erityisen kaunis yksilö”, Jumala on
saattanut sanoa tullessaan pienen van-
han miehen sielun luo. ”Hän ei pane
pahakseen, että joutuu aloittamaan
siinä pienessä, epämuodostuneessa
kehossa.” Mutta se oli kauan sitten,
ja kuinka kookkaana tuo ihastuttava
sielu varmasti seisookaan Jumalan
puutarhassa!³

Ulkoinen olemus voi olla hyvin pet-
tävä, niin keho tapa mitata ihmistä.
Vapahtaja varoitti: ”Älkää tuomitko
sen mukaan, miltä asia päältä katsoen
näyttää.”⁴

Erään naisjärjestön jäsen valitti
kerran siitä, kun eräs tietty nainen
oli valittu edustamaan järjestöä.
Hän ei ollut koskaan tavannut tätä
naista, mutta hän oli nähnyt naisesta

valokuvan eikä pitänyt näkemästään, koska arveli naisen olevan ylipainoinen. Hän huomautti: ”Niiden tuhansien naisten joukosta, joita tässä järjestössä on, olisi varmasti voitu valita parempi edustaja.”

Oli totta, ettei valittu nainen ollut ”mallinmitoissa”. Mutta ne, jotka tunsivat hänet ja tunsivat hänen ominaisuutensa, näkivät hänessä paljon enemmän kuin mitä valokuvasta näkyi. Valokuvasta *kyllä* näkyi, että hänellä oli ystävällinen hymy ja hän näytti luottavan itseensä. Mutta valokuvasta *ei* näkynyt, että hän oli uskollinen ja myötätuntoinen ystävä, älykäs nainen, joka rakasti Herraa ja joka rakasti ja palveli Hänen lapsiaan. Siitä ei näkynyt, että hän teki vapaaehtoistyötä yhteisössä ja oli huomaavainen ja huolehtivainen naapuri. Lyhyesti sanottuna valokuva ei kertonut, kuka hän todella oli.

Kysyn: jos asenteet, teot ja hengelliset taipumukset näkyisivät *fyysisissä piirteissä*, olisiko se valituksen esittänyt nainen ulkonäöltään yhtä ihastuttava kuin nainen, jota hän arvosteli?

Rakkaat sisareni, jokainen teistä on ainutlaatuinen. Te eroatte toisistanne monin tavoin. Jotkut joukostanne ovat naimisissa. Jotkut teistä ovat kotona lastenne kanssa, kun taas toiset ovat työssä kodin ulkopuolella. Osalla teistä ei ole enää lapsia kotona. Jotkut teistä ovat naimisissa, mutta teillä ei ole lapsia. On eronneita ja on leskiä. Monet teistä ovat naimattomia. Joillakuilla teistä on korkeakoulututkinto, joillakuilla ei ole. On niitä, joilla on varaa viimeisimpiin muotiluomuksiin, ja niitä, jotka ovat onnekkaita, jos heillä on yksi sopiva sunnuntaiasu. Sellaiset erot ovat miltei loputtomia. Houkuttelevatko nämä erot meitä tuomitsemaan toisiamme?

Äiti Teresa, katolinen nunna, joka teki työtä köyhien parissa Intiassa

suurimman osan elämästään, esitti tämän syvällisen totuuden: ”Jos tuomitsette ihmisiä, teillä ei ole aikaa rakastaa heitä.”⁵ Vapahtaja on kehottanut: ”Minun käskyini on tämä: rakastakaa toisianne, niin kuin minä olen rakastanut teitä.”⁶ Kysyn: *voimmeko me rakastaa toisiamme, kuten Vapahtaja on käskennyt, jos me tuomitsemme toisiamme?* Ja vastaan – äiti Teresan tavoin: ei, emme voi.

Apostoli Jaakob opetti: ”Jos joku luulee olevansa Jumalan palvelija mutta ei pysty hillitsemään kieltään, hän pettää itsensä ja hänen jumalanpalveluksensa on turha.”⁷

Olen aina rakastanut Apuyhdistyksenne tunnuslausetta ”Rakkaus ei koskaan katoa”.⁸ Mitä *on* rakkaus? Profeetta Mormon opettaa meille, että ”aito rakkaus on Kristuksen puhdasta rakkautta”.⁹ Jäähyväissanomassaan lamanilaisille Moroni julisti: ”Ellei teillä ole rakkautta, te ette mitenkään voi pelastua Jumalan valtakuntaan.”¹⁰

Minä pidän rakkautta – eli ”Kristuksen puhdasta rakkautta” – arvostelun ja tuomitsemisen vastakohtana. Puhuessani rakkaudesta en ajattele tällä hetkellä kärsimyksen lievittämistä antamalla jotakin aineellista. Se on tietenkin välttämätöntä ja oikein. Tänä iltana ajattelen sen sijaan rakkautta, joka ilmenee siinä, että olemme suvaitsevaisia muita kohtaan ja armollisia heidän tekojaan kohtaan, sellaista rakkautta, joka antaa anteeksi, sellaista rakkautta, joka on kärsivällinen.

Ajattelen rakkautta, joka saa meidät olemaan osaaottavia, myötätuntoisia

ja armeliaita, ei vain sairauden ja kärsimyksen ja ahdistuksen hetkinä vaan myös muiden ihmisten heikkouksien ja virheiden hetkinä.

Tarvitaan kipeästi sellaista rakkautta, joka osoittaa kiinnostusta niitä kohtaan, joita ei huomata, antaa toivoa niille, jotka ovat masentuneita, auttaa niitä, jotka ovat ahdistettuja. Todellinen rakkaus on toimivaa rakkautta. Rakkautta tarvitaan kaikkialla.

Tarvitaan sellaista rakkautta, joka kieltäytyy hakemasta tyytyväisyyttä muille sattuneen epäonnen kuulemisesta tai toistamisesta, ellei siitä ole kenties apua epäonnen kohdanneelle. Amerikkalainen pedagogi ja poliitikko Horace Mann sanoi kerran: ”Ahdingossa olevan sääliminen on inhimillistä, hänen auttamisensa on jumalallista.”¹¹

Rakkaus on sitä, että on kärsivällinen sitä kohtaan, joka on pettänyt meidät. Se on sitä, että vastustaa kiusausta loukkaantua helposti. Se on heikkouksien ja puutteiden hyväksymistä. Se on ihmisten hyväksymistä sellaisina kuin he todella ovat. Se on katsomista fyysisen ulkomuodon sijaan ominaisuuksiin, joita aika ei himmennä. Se on sitä, että vastustaa halua luokitella muita.

Rakkaus, tuo Kristuksen puhdas rakkaus, ilmenee siinä, kun ryhmä nuoria naisia naimattomien seurakunnasta matkustaa satoja kilometrejä osallistuakseen yhden heidän Apuyhdistyksensä sisaren äidin hautajaisiin. Rakkaus ilmenee siinä, kun tehtävälleen omistautuneet kotikäyntiopettajat palaavat kuukausi toisensa jälkeen, vuosi toisensa jälkeen saman välipitämättömän, hieman arvostelevan sisaren luo. Se näkyy selkeästi, kun iäkästä leskirouvaa muistetaan ja hänet tuodaan seurakunnan tapahtumiin ja Apuyhdistyksen toimintoihin. Sen tuntee, kun Apuyhdistyksessä yksin

istuva sisar saa kutsun: ”Tule istumaan meidän kanssamme.”

Te kaikki kannatte rakkauden viittaa sadoilla pienillä tavoilla. Elämä ei ole täydellistä kenellekään meistä. Sen sijaan että olisimme tuomitsevia ja arvostelevia toisiamme kohtaan, olkoon meillä Kristuksen puhdasta rakkautta kanssakulkijoitamme kohtaan tällä matkalla elämän halki. Huomatkaamme, että jokainen tekee parhaansa selviytyäkseen eteensä tulevista haasteista, ja pyrkikäämme tekemään *meidän* parhaamme auttaaksemme.

Kristuksen rakkauden on määritelty olevan ”korkeinta, jalointa ja vahvinta rakkautta”¹², Kristuksen puhdasta rakkautta, ”ja kenellä sitä havaitaan olevan viimeisenä päivänä, hänen käy hyvin”¹³.

”Rakkaus ei koskaan katoa.”

Olkoon tämä pitkäkestoinen Apuyhdistyksen tunnuslause, tämä ajaton totuus oppaanne kaikessa, mitä teette. Tunkeutukoon se sielunne syvyysiin ja näykyköön kaikissa ajatuksissanne ja teoissanne.

Rakastan teitä, sisareni, ja rukoilen, että taivaan siunaukset olisivat aina teidän. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Matt. 7:1.
2. Matt. 7:3.
3. Mukailtu julkaisusta Mary Bartels, ”The Old Fisherman”, *Guideposts*, kesäkuu 1965, s. 24–25.
4. Joh. 7:24.
5. Äiti Teresa, julkaisussa R. M. Lala, *A Touch of Greatness: Encounters with the Eminent*, 2001, s. x.
6. Joh. 15:12.
7. Jaak. 1:26.
8. 1. Kor. 13:8.
9. Moroni 7:47.
10. Moroni 10:21.
11. Horace Mann, *Lectures on Education*, 1845, s. 297.
12. Bible Dictionary, hakusana ”Charity”, s. 632.
13. Moroni 7:47.

Konferenssikertomusten hakemisto

Seuraavassa on luettelo eräistä konferenssi-puheissa olevista kertomuksista, joita voit käyttää henkilökohtaisessa tutkimisessa, perheilloissa ja muussa opetuksessa. Numero viittaa puheen ensimmäiseen sivuun.

Puhuja	Kertomus
Vanhin Jeffrey R. Holland	Jeffrey R. Hollandin lähetystyön maksavat hänen vanhempansa (6).
Rosemary M. Wixom	Lapset rukoilevat, kun heidän äitinsä ajaa lumimyräkässä (9).
Vanhin D. Todd Christofferson	D. Todd Christoffersonin isoisä keritsee lampaista ja rahoittaa lähetystyön (16). Liikekumppani jakaa omaisuuden epätasaisesti (16).
Vanhin Robert D. Hales	Robert D. Hales lakkoo lattiaa, kunnes ajaa itsensä jumiin nurkkaan (24).
Vanhin Quentin L. Cook	Piispa auttaa miestä tekemään parannuksen epärehellisyydestä (27).
Vanhin Russell M. Nelson	Russell M. Nelson antaa Mormonin kirjan ystäville (47). Nuori mies liittyy kirkkoon tutkittuaan sivustoa mormon.org (47).
Vanhin Patrick Kearon	Patrick Kearonia pistää skorpionia (50).
Vanhin Juan A. Uceda	Isä suuttuu tyttärelleen perheen tutkiessa pyhiä kirjoituksia (53).
Presidentti Henry B. Eyring	Spencer W. Kimball käy Henry B. Eyringin isän luona sairaalassa (59).
Presidentti Thomas S. Monson	Clayton M. Christensen kieltäytyy pelaamasta koripalloa sunnuntaina (67).
Presidentti Henry B. Eyring	Apuyhdistyksen johtaja kokoaa vaatteita annettavaksi köyhille (70).
Presidentti Boyd K. Packer	Katuvaa naista kehoitetaan olemaan katsomatta taakseen (74).
Vanhin Jay E. Jensen	Jay E. Jensen rukoilee ja saa todistuksen Pyhän Hengen välityksellä (77).
Presidentti Thomas S. Monson	Perhe oppii kiittämään jopa vaikeina aikoina (87).
Vanhin L. Tom Perry	Nuori pappi auttaa vammaista miestä nauttimaan sakramentin (91).
Vanhin Larry R. Lawrence	Vanhemmat pyytävät poikaa jäämään kotiin, koska heillä on huono tunne erästä toiminnasta (98).
Vanhin Mervyn B. Arnold	Lehmä kuolee syötyään liikaa vehnää (105).
Vanhin M. Russell Ballard	Naisen ajautuminen riippuvuuteen alkaa reseptilääkkeiden käytöstä (108).
Silvia H. Allred	Murhenäytelmä kohtaa perhettä, kun sen jäsenet palavat temppeleistä, jossa heidät sinetöitiin yhteen (116).
Barbara Thompson	Barbara Thompsonia siunataan, kun hän käy kotikäynnillä Ashleyä äidin luona (119).
Presidentti Thomas S. Monson	Täysihoitolaan pitävä aviopari antaa muotopuolen miehen yöpyä kodissaan (122).